Δημοτικό Σχολείο λοιπόν.

Πόσα θα μπορούσε να γράψει κάποιος καλός μαθητής με θέμα: Το σχολείο μου. Εγώ όμως ποτέ δεν ήμουν καλός μαθητής και όταν έγραφα εκθέσεις το έκανα από ανάγκη και μόνο. Τώρα πρέπει να γράψω κάτι, όπως μπορώ, μήπως και καταφέρω τι; Και γιατί; Δεν ξέρω! το μόνο που ξέρω είναι ότι εδώ που έφτασαν τα πράγματα, έτσι πρέπει να γίνει.

Το δημοτικό σχολείο λοιπόν πρωτοξεκίνησε να λειτουργεί στο χωριό μας γύρω στα 1900, σύμφωνα με το βιβλίο ‘ιστορία των σχολείων περιφέρειας Διδυμοτείχου και Σουφλίου’
.

Μέσα στα πολύ δύσκολα χρόνια τις τουρκοκρατίας και της φτώχειας, με πολύ προσωπική εργασία και από το υστέρημα των χωριανών μας κτίστηκε το σχολείο. Στη συνέχεια πέρασε πολλές μπόρες όπως και ολόκληρη η πατρίδα μας, ιδιαίτερα η Θράκη δοκιμάστηκε σκληρά με την Βουλγαρική κατοχή γύρω στα 1918 και στον Ιταλογερμανικό πόλεμο το 1940. Στον εμφύλιο, ίσως και στο χειρότερο πόλεμο για το χωριό μας, το σχολείο καταστράφηκε για να ξανακτιστεί και πάλι από τους ίδιους τους Βρυσικιώτες.

Αρκετά χρόνια αργότερα στη δεκαετία του 60, κτίστηκε ακόμα μια αίθουσα και απ΄ότι μαθαίνουμε από τα λαογραφικά του Γουρίδη και πάλι με την προσωπική εργασία των χωριανών μας.

Σ’ αυτό το διθέσιο δημοτικό σχολείο μάθαμε και μείς τα πρώτα μας γράμματα και είχαμε τα πρώτα μας μαθητικά βιώματα. Ποιος να θυμάται όμως, η ζωή έχει τόσες προκλήσεις, που δεν μας αφήνει χρόνο πια να

κοιτάξουμε πίσω.

Το σχολείο λειτούργησε ως τις αρχές τις δεκαετίας του 90 οπότε και έκλεισε λόγω έλλειψης μαθητών.

Το 1997 άνοιξε ξανά τις πόρτες του, πάλι με το μεράκι και την προσωπική εργασία των κατοίκων του χωριού, για να φιλοξενήσει ως μουσείο αυτή τη φορά με τα λαογραφικά αντικείμενα, τις μνήμες και την ιστορία, ενός χωριού μιας περιοχής ολόκληρης.

Στις μέρες μας, ακόμη μια πρόκληση περιμένει το δημοτικό μας σχολείο. Είναι προς τιμήν των δημοτικών μας αρχών η πρότασή τους να μπει το Μουσείο σε πρόγραμμα χρηματοδότησης από την ευρωπαϊκή ένωση.

Εάν με το καλό γίνει μια σωστή μελέτη που θα δίνει έμφαση στη στελέχωση των τμημάτων του μουσείου με το κατάλληλο προσωπικό, τότε το σχολείο θα αποτελέσει και πάλι φάρο γνώσης και πολιτισμού για όλο το δήμο και όχι μόνο.

Τώρα καλούνται και πάλι οι Βρυσικιώτες, όχι για την προσωπική τους εργασία πια, αλλά για την προσωπική τους συγκατάθεση και πίστη στην ανάγκη της υλοποίησης αυτού του έργου, που έχει στόχο την ανάδειξη όχι μόνο του χωριού μας αλλά και του δήμου ολόκληρου.